

риховъ присѣтствовахъ при него въ часъ-ть на умираиe-то му; Г-нъ Баронъ го испроводи още чякъ и до гробъ-ть.

Като ся минъ нѣколко врѣме подиръ смърть-тѣ на Хенриха, помайчима му съгради надъ гробъ-ть му памятникъ, на който написахъ любимый-тъ нему стихъ, зетъ отъ петъ-тѣ главъ на първо-то къ Солуняномъ Посланіе, съ измѣненіе на едвъ думъ: *“Въренъ е този който мя призовава.”*

Когато ми ся случи да отидохъ пръвъ пътъ въ Бергампуръ, показвахъ ми този памятникъ. Тогази бѣше той бѣлъ, чистъ, хубавъ, съ ясенъ надпись; но климатъ-тъ на тѣхъ странъ тѣй разрушително подѣйствувалъ на него, щото сега надпись-тъ комай ся заличилъ досущъ, памятникъ-тъ почернѣлъ, и едваиъ може да ся распознае отъ други-тъ гробници. Но това сега не е важно, когато сичкы които знаяхъ Хенриха Л. напуснахъ Бергампуръ, а самъ Хенрихъ бы призванъ къмъ наслѣдіе кое-